

شاهنامه فردوسی و نسخه خطی کتابخانه ملی فلورانس (موّرخ ۶۱۴ق)

برات زنجانی*

دانشکده ادبیات، دانشگاه تهران

چکلیده: نسخه خطی شاهنامه فردوسی موجود در کتابخانه غلورانس با توجه به تاریخ کتابت آن (۶۱۴ق) در حال حاضر قایم ترین نسخه خطی شاهنامه به شمار می‌آید و در حدود شصت سال از نسخه خطی موزه بریتانیا (۶۷۵ق) که شاهنامه چاپ شوروی بر اساس آن تصحیح و منتشر شده است، قدیم‌تر است. پس از شناختن این نسخه، اختلاف نظرهای درباره اعتبار آن در میان استادان ادب پدیده آمد. به طوری که برخی آن را کهن‌ترین و معتبرترین نسخه شاهنامه می‌دانند و برخی بر ساختگی و جعلی بودن آن تأکید می‌کنند. نویسنده در این مقاله به بررسی نظرات مختلف در این باره می‌پردازد.

شده است که در بعضی از قسمت‌ها خوانا نیست و تا حدودی
می‌توان این عبارات را چنین خواند:
«طالعه العبد المحتاج الى الله تعالى كتبه اخي محمد بن اخي ...
در ماه مبارک محرم طالعه العبد المحتاج الى رحمة الله تعالى كتبه
الكل المطالب .... الواقع هذا الكتاب ... اربع و ثلاثين و سبعماه
... على ... او را که على امام می شود. الفقیر نظام
هر که آمد عمارت نو ساخت

رفت منزل بدیگری پرداخت. الفقیر نظام)
پس از یافتن این نسخه، درباره صحّت و سقم مطالب آن
گفتگوهای بین استادان ادب به عمل آمد. دانشمند محترم آقای
دکتر جلال خالقی مطلق آن را کهن‌ترین و معتبرترین
دست‌نویس موجود شاهنامه می‌داند و در تصحیح خود، آن
را استاس قرار داده است.^۱

دانشمند محترم، آقای محمد روشن، پیش از آنکه نسخه عکسی در ایران به چاپ برسد در ایتالیا نسخه را دیده‌اند و آن را ساختنگی می‌دانند و چنین دلیل می‌آورند:

«در نخستین برخورد و دیدار به آشکارا دیده می شود که عبارت «تمام شد مجلد اول ...» بر تراشیدگی کاغذ بازنویس

در سال ۱۳۶۹، بنیاد دائرة المعارف اسلامی، به مناسبت کنگره جهانی بزرگداشت حکیم ابوالقاسم فردوسی طوسی، به چاپ عکسی نسخه کتابخانه ملی فلورانس شاهنامه اقدام کرد. مأخذ آین مقاله همان نسخه عکسی است. تا پیش از این نسخه، قدیم‌ترین نسخه شناخته شده شاهنامه، نسخه خطی موزه بریتانیا بود که در سال ۱۷۵۷ ماقبل کتابت شده و نسخه اساس شاهنامه چاپ شوروی قرار گرفته بود. نسخه خطی فلورانس چشت سال از نسخه بریتانیا قدیم‌تر است و تفاوت‌ها و مشترکاتی با آن دارد. نسخه فلورانس را کاتب، جلد اول نیامده است و همه ایات شاهنامه را در برنمی‌گیرد. جلد دوم این نسخه تاکنون به دست نیامده است. این نسخه از لحاظ قدامت و قوّت حایز اهمیّت است. عبارت پایانی آن که متضمن تاریخ تحریر است، چنین است:

«تمام شد مجلد اول از شاه نامه بیروزی و خرمی روز سه
شنبه سیمین ماه مبارک محرم سال شصده و چهارده بحمد الله
تعالی و حسن توفيقه وصلی الله على خير خلقه محمد وآل
الطاہرین الطیبین».
و در ذیل همین صفحه یادداشت‌هایی از افراد مختلف نوشته

* دکتر ای رشته زبان و ادبیات فارسی؛ استاد دانشگاه.

^۱ مقدمه حاب عکس نسخه فلورانس، به قلم علی رواقی، صفحه چهل و سه.

شده است و مرکب آن به نسبت

مرکب متن تازه‌تر است و نیز کلمه

«شاهنامه» با مرکبی نونویس است

و نیز «ای» بپروزی بازنویس شده

است. در عبارت روز سه شنبه

«سه شنبه» بازنویس شده است و

مرکب آن نو است. زیرا کلمه «سه»

شستگی یا پاک کردگی هویداست.

در این تاریخ نگاری نیز چند

شهرنامه‌فرمودی

پاپکان: دلخواه تقدیر
من: چهارده

تحمسه
کمال سلطنت

سده مبارک

نکته تازه به چشم می‌آید. نخست اصطلاح «ماه مبارک»

است که یادآور آن لطیفه است که روستایی ساده دل به ماه

بارک رمضان به سفر رفته بود و جزگر سنگی بهره نیافته بود و

به ماه محرم الحرام در هرجای خوانهای گسترده دیده بود و

خواستار جایه‌جایی صفت این ماه‌ها گشته بود که براستی محرم

ماه مبارک است و فراوانی نعمت!

نکته دیگر، روز «سه شنبه سیم» که این «سیم» چنان نگاشته

شده است که هم «سیم» خوانده می‌شود و هم «سی ام» تا

در جدول تعییقی، برابری سال و ماه یکسان باشد.

نکته سوم، در نگارش سال است به اعداد فارسی شش صد

و چهارده که عموماً در این سده‌ها و حتی سده‌های پسین تر

سنه‌ها را به تازی می‌نگاشته‌اند.^۲

این دلایل ساختگی بودن این نسخه است که محقق محترم، آقای محمد روشن، از مطالعه آن دریافت‌هاد.

نگارنده نیز نسخه را مطالعه کرده است و دلایل ساختگی

بودن آن را بر پایه علمی نمی‌داند، زیرا:

اولاً: محرم ماه مبارک هم به حساب می‌آمده است، زیرا اول سال قمری است و آغاز سال در میان تمام ملل خوش یمن و شادی آور و مبارک شناخته شده است. از میان شعرای ایرانی، خاقانی شروانی که در اوخر قرن ششم، یعنی نزدیک به سال ۶۱۴ ق که نسخه شاهنامه فلورانس نوشته شده، وفات یافته است، ماه محرم را مبارک شمرده است^۳:

از پس هر مبارکی شومی است

و ز پس هر محرومی صفر است

۲. مجموعه مقالات کنگره جهانی پژوهگان ادبیات فارسی، تهران: انتشارات دانشگاه تهران، ۱۳۷۴، ص ۲۵۸.

۳. دیوان خاقانی شروانی، به کوشش سید ضیاء الدین سجادی، تهران: زوار، ۱۳۷۳، چهارم، ص ۶۶.

۴. دیوان فرجی، به تصحیح محمد دیرسیاپی، تهران: اقبال، ۱۳۳۵، ص ۲۲۸.

۵. قرآن العین، به اهتمام امین پاشا اجلالی، تبریز: چاپخانه شفقت، ۱۳۵۴، ص ۱۳۵.

گنجایی یافته است. اما عرض این کیمه‌ها هر یک جای هشت بیت را گرفته است و در صفحاتی که سه کیمه دارد جای پیش و چهار بیت گرفته شده است. در سراسر کتاب، این کیمه‌ها بیش از شصت صد بار آمده است. در داخل این کیمه‌ها عبارات دعا گونه‌ای نوشته شده و برای صاحب و مالک کتاب آرزوی سعادت و کامیابی و عزت و نعمت و سلامت شده و موضوع آنها تکرار گردیده است. چند نمونه از نوشته این کیمه‌ها را در ذیل می‌آورم:

«بِالْعَزَّ وَ الدُّوَلَةِ وَ السَّعَادَةِ وَ السَّلَامَةِ» (ص ۱۶۲)،
«بِالسَّعَادَةِ الْكَامِلَةِ وَ بِالنَّعْمَةِ الشَّامِلَةِ» (ص ۲۰۷)، «بِالْعَزَّ وَ
الْمَجْدِ وَ الْبَهَا وَ الْبَقَا لِصَاحْبِهِ» (ص ۲۲۱)، «بِالسَّعَادَةِ وَ
السَّلَامَةِ وَ الْبَقَا لِصَاحْبِهِ» (ص ۲۵۰).

این قبیل دعاکردن و خوشگوی‌ها در قرون چهارم و پنجم و ششم یعنی زمان کتاب نسخه فلورانس و پیش از آن معمول بوده است. بر روی کاسه لعایی که تاریخ ۶۰۴ ق را دارد چنین نوشته شده است^۶: «بِالْعَزَّ وَ الظَّفَرِ وَ النَّصْرِ الْعَالِبِ» و در حاشیه بشقابی از قرن چهارم هجری آمده است:

«الْاقْبَالُ وَ الدُّوَلَةُ وَ الْكَرَامَةُ وَ الشَّجَاعَةُ وَ الْعَزَّ وَ الْبَقَا وَ
الشَّرَافَةُ وَ السَّلَامَةُ وَ الدَّائِمَةُ وَ الظَّفَرُ وَ السَّعَادَةُ لِصَاحْبِهِ» و در حاشیه کاسه زرین فام، اول قرن هفتم چنین نوشته شده است^۷: «الْعَزَّ الدَّائِمُ وَ الْاقْبَالُ السَّالِمُ وَ الدُّوَلَةُ وَ الْبَهَا وَ
السَّعَادَةُ وَ السَّلَامَةُ».

ثانیاً: نام فردوسی و پدرش در ترجمه بُنْداری که در حدود سال ۶۰۷ ق از شاهنامه به عربی انجام شده (منصور بن حسن) ذکر شده و در برخی مأخذ مانند تاریخ گزیده «حسن بن علی» و در تذكرة الشعراء دولتشاه سمرقندی و آتشکله آذر «حسن بن اسحق بن شرف شاه» و در مجمع الفصحاء هدایت «حسن بن اسحاق بن شرف شاه محمد بن منصور بن فخرالدین احمد بن حکیم مولانا فرج» آمده است. و مأخذ دیگر به قول بُنْداری

نقاشی کلمات کتبیه اول

بِنَامِ اَيْزَدِ بَصَّارَ بَشَّاشِيَّشِر

نقاشی کلمات کتبیه چهارم

طَابَهَا نَاهِمَ اَرْعَفَارَ هِيرَلِيَّهِرِ يَك

نقاشی کلمات کتبیه سوم

اللَّهُمَّ بِكَ الشُّعُرُ بِرَّ التَّعَمَّدِ مُنْهَمُ بِنْ الْمَهْرَنَهِ الْمَغْرِهِ وَهِنَهِ

نقاشی کلمات کتبیه ششم

الْكَرْهِيْ (كِهِ الْهِ)

عبارات کتبیه اول: بنام ایزد بخشانیده بخشایشکر
عبارات کتبیه چهارم: کتاب شاهنامه از کفتار امیر حکیم مک
عبارات کتبیه سوم: الكلام جیت الشعر ابوالقاسم منصور بن الحسن الفردوسی
عبارات کتبیه ششم: الطقوسي رحمة الله

پذیرفته نیست؛ زیرا اگر روز سه شنبه سوم ماه محرم باشد، سه شنبه آخر ماه (سی و یکم) خواهد بود و ماه قمری سی و یک روزه دیده نشده است و اگر سه شنبه (سی ام) ماه محرم باشد، در این صورت دوشنبه، سوم ماه محرم خواهد بود و روزه سه شنبه، چهارم خواهد بود و باطل بودن این ایراد روشن است. اینها دلایل بود بر نادرستی آن ایرادها که در بلا اشاره شد.

اکنون برخی از دلایل صحّت این نسخه را که خود بدست

آورده‌ام در معرض قضایوت نسخه‌شناسان قرار می‌دهم:

اولاً: در صفحات این نسخه غیر از متن کتاب کیمه‌هایی در عرض صفحات با خط بنایی نوشته‌اند و کمتر صفحه‌ای است که کیمه نداشته باشد. در بعضی از صفحات دو کیمه و گاهی سه کیمه هم به فاصله اندک از هم قرار گرفته است. تعداد سطر هر صفحه بیست و هفت است که ایات در دو ردیف و در امتداد هم نوشته شده است و جمعاً در هر صفحه پنجاه و چهار بیت

^۶. مجله باستان‌شناسی و تاریخ، س ۶ (بهار و تابستان ۱۳۶۶) ش ۱ و ۲، ص ۵۸.

^۷. همان، ص ۶۶.

سیاوش را به کاخ خویش می‌طلبد و زیارت را به اونشان می‌دهد و می‌گوید:

از این خوبی‌رویان به چشم خرد

نگه کن که با تو که اندر خورد

سیاوش فرو ماند و پاسخ نداد

چنین آمدش بردل پاک یاد

که من بردل پاک شیون کنم

به آید که از دشمنان زن کنم

(شاهنامه چاپ شوروی، ج ۳، ص ۲۱ - ۲۲)

در نسخه فلورانس (ص ۱۸۱) بیت سوم چنین است:

که گر بردل پاک شیون کنم

به آید که از دشمنان زن کنم

(که گر) بهتر از «که من» است، زیرا مصراع اول شرط و مصراع دوم جزای شرط است و جمله شرطیه محتاج (اگر) ارادت شرط است.

خامساً: بنابر نسخه فلورانس (ص ۱۷۶) مادر سیاوش پس

از زدن فرزند در گذشته است و فردوسی در دو بیت، وفات او را یادکرده است:

بگفتند با شاه کاوس کی

که برخوردي از ماه فرخنده پی
یکی کودکی فرخ آمد پدید

کنون تخت برابر باید کشید

جدا گشت ازو کودکی چون پری
به چهره بسان بست آزربی

یکی ماه دیدار فرخ پسر
که بر مادر آورد گیتی به سر

چو آن شاه زاده ز مادر بزاد
هم اند زمان مادرش جان بداد

جهان گشت از آن خرد پر گفت و گوی
کز آن گونه نشید کس روی و موی

جهاندار نامش سیاوخش کرد
بر او چرخ گردند را بخش کرد

ژول مول، مستشرق فرانسوی، در سال ۱۸۷۸ از نسخه‌های خطی و چاپی که بدست آورده بود به روش التقاطی

شاهنامه‌ای فراهم ساخت و آن را به فرانسه ترجمه کرد و همراه با متن فارسی در هفت جلد منتشر کرد. در این شاهنامه در

که از همه اقدم است، اعتماد کرده‌اند.^۸ در نسخه فلورانس نیز در کتیبه‌های اول، چهارم، سوم و ششم صفحه اول و دوم چنین آمده است:

«بنام ایزد بخشاینده بخشایش‌گر کتاب شاهنامه از گفتار امیر حکیم ملک الکلام جیاد الشعر ابوالقاسم منصور بن الحسن الفردوسی الطوسي رحمة الله»

رابعاً: در شاهنامه چاپ شوروی (ج ۲ ص ۶۱) که بر اساس چهار نسخه قدیمی انجام شده چنین آمده است:

و زان روی چون رستم شیر مرد

بیامد بر شاه ایران چو گرد
به پیش اندر آمد بکش کرده دست

برآمد سپهبد زجای نشست
پرسید و بگرفش اندر کار

ز فرزند و از گردن روزگار
زگردان و از رزم و کار سیاه

وزان تا چرا بازگشت او ز راه
نخست از سیاوش زبان برگشاد

ستودش فراوان و نامه بداد
چو نامه بر او خواند فرخ دیم

رخ شهریار جهان شد چو قیر
مطابق رسوم قدیم رستم نمی‌توانست بدون ادای احترام با

پادشاه ایران گفتگو کند و این مطلب در شاهنامه چاپ شوروی از قلم افتاده، اما در نسخه فلورانس (ص ۱۹۷) چنین آمده است:

زگردان و از رزم و کار سپاه
وزان تا چرا بازگشت او ز راه

تہ سمتن بیوسید روی زمین
به کاوس برخواند چند آفرین

نخست از سیاوش زبان برگشاد
ستودش فراوان و نامه بداد

این نکته‌ای بسیار دقیق است که خواننده را به نظر نمی‌رسد، اما از چشم محقق دور نمی‌افتد.

شاهدی دیگر از درستی عبارت در نسخه فلورانس به قرار زیر است:

سودابه دختر پادشاه هاماوران است و هاماوران دشمن ایران بوده و برد هایی با هم داشته‌اند. سودابه می‌خواهد یکی از خویشان خود را به عقد سیاوش در آورد تا او را بیشتر بیند.

^۸ ذیع الله صفا، تاریخ ادبیات، تهران: فردوس، ۱۳۶۷، ج هشتم، ج ۲، ص ۴۵۸.

همی بود با سوگ مادر دزم
همی کرد با جان شیرین ستم
بسی نوحه کردش بروز و به شب
بسی روز نگشاد بر خنده لب
همی بود یک ماه با درد و داغ
نمی جست یک ماه از اندۀ فراغ
از آن چون بزرگان خبر یافتند
به پیش سیاوش بنشستند
چو طوس و فربیرز و گودرز و گیو
چه شهزاده چه پهلوانان نیو
سیاوش چو رخسار ایشان بدید
ز دل باد آزار دگر برکشید
ز نوگریه دیگر با غاز کرد
در اندۀ دلش باز کرد
چو گودرز آن سوگ شهزاده دید
دزم شد چو آن سرو آزاده دید
بخرجید و گفتش که ای شاهزاد
شنو پند و از نومکن سوگ یاد
هر آنکس که زاد او ز مادر بمرد
ز دست اجل هیچکس جان نبرد
کنون گرچه مادرت شد یادگار
به مینوست جان وی اندۀ مدار
بصد لابه و پند و افسون و رای
دل آورد شـهـزاده را باز جـایـ

نتیجه آنکه با استفاده از نسخه فلورانس می‌توان به افزونی‌ها و کاستی‌های نسخه‌های خطی و چاپی که بعد از نسخه فلورانس (۶۱۴ق) نوشته شده و یا به چاپ رسیده است دست یافت و سخن شناسان را به داوری طلبید.

وفات مادر سیاوش ایاتی آمده است مبنی بر اینکه سیاوش هشت ساله بود که مادرش درگذشت و او به سوگ مادر نشست و پانزده بیت بسیار سست که حتماً از خامه نسخه نویس بی‌مایه‌ای تراویده به این کتاب پیوسته است. این پانزده بیت از شاهنامه ژول مول به شاهنامه‌هایی که بعد از آن، یعنی پس از ۱۸۷۸م در ایران به چاپ رسیده، راه یافته است. امادیدگاه و دقّت محققان سور روی بالاتر از مستثیر قان اروپایی بود. آنان اقدام به چاپ نسخه انتقادی شاهنامه کردند و چون به این پانزده بیت برخوردنند و آن را در قدیم‌ترین نسخه‌هایی که پایه‌کار قرار داده بودند، مانند نسخه خطی موزه بریتانیا، سورخ ۶۷۵ق و نسخه خطی کتابخانه لینگراد، سورخ ۷۳۳ق و نسخه خطی انسیتیوی خاورشناسی علوم شوروی، سورخ ۸۴۹ق، نیافتد در اصالت آن تردید کردند و این ایات را در پایان جلد سوم جزو ملحقات قرار دادند. شاید نظایر این قبیل دقّت‌ها اعتماد اهل قلم را به شاهنامه چاپ شوروی افزوده و آن را مورد قبول قرارداده است.

در خاتمه، پانزده بیت یاد شده را به صورتی که در نسخه چاپی ژول مول آمده، بدون دخل و تصرف در کلمات آن، در اینجا می‌آوریم^۹:

«وفات یافتن مادر سیاوش
بفرمان شاه چون بسیجید کار
برفت از جهان مادر شهریار
سیاوش زگاه اندرآمد چو دیو
برآورد بر چرخ گردان غریو
بن جامه خسروی کرد چاک
بسر بر پرآگند تاریک خاک

^۹ شاهنامه ژول مول، چاپ عکسی از نسخه خطی، چاپ سوم، تهران: شرکت سهامی کتابهای جیبی، ۱۳۶۳، ص ۱۰۴.

تباریخ اواز و جمیع	سرای سچت اندد و رون	بلدد هنار بور و زان	جاو اینجیز است آبر و سان
جنوست نوشته ایه باز	سی کلی و کنای کاک	چرا لکن دل و غریب ایه	ایل کامکسو بلاده کبر
دانه دنامی خوار	خر بود ناود کار حوان	حافت ایز جان بولیده حجان	چیر ست کاده جان حمان
بیبله ازو ز کایاده گهن	دل ناغده نلچی محن	بزد مکار نیزه جور یک	ندل ائکه نزدی لذک و یک
کافر ایه که همود پایندا	بر دلند و بانه آرد بیلا	خواشر گذ بله سال خزد	جو پری دو اند ناما هر د
پکیان در حمن شدم	لکومیز بزد و باله مرست	کد ایه اول بیو جوم کما	کا اکه هر تریست و بالا لاند
بخار جون ایه دانه شود	جو بیانه بسته ایه شود	چو روی خرد کو خدا او شیر	حمله لغزد در د کر د

الملائكة کا هر چوں آئی بول
زیر لستان خواہی نہ ایتابان
سونہتے ونکھ تو پلیٹلے
نکاند کدار آرائسان
خواہی نے استو جاہی جیکے
باز افسوں کافرین آفیلے
چراہ کیوم قائم حکم
کارہ مار و زین آفیلے
غام شد علمند اول ارشاد نامہ پیروزی ہری
روز سے شنبہ سیم ماہ مبارکہ ہرم سال شتم جادہ

محمد سالم و حسن فهمي
دكتور اللؤلؤ سليمان عبد
سالم العازمي العظيم

لَا يَعْدُ الْعِدَّ لِمَنْ يَرِيدُ

الله العزيم المخاتل لـ العجم والجاه
لـ يـا الله اعـزـ انتـ المـعـصـيـهـ
الـ اـولـ اـ فـيـ اـ كـتابـ الـ اـ قـرـاءـهـ
الـ اـ دـرـسـ اـ شـرـقـيـ وـ غـربـيـ وـ جـنـوبـيـ
دـرـسـ سـعـمـ الـ كـرـسـ اـ لـ اـ لـ اـ لـ اـ
وـ قـارـسـهـ وـ كـرـادـبـهـ وـ اـ بـصـائـشـ عـلـىـ
بـعـضـهـ وـ بـعـضـهـ وـ بـعـضـهـ وـ بـعـضـهـ